Ч. 54. Второк 23 (10) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львов в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — Справа сербска.

В радї державній вела ся в суботу дальша дискусия над законом о удержавненю зелїзниць в Чехах. Між иншими промовляв з галицких послів др. Колїшер. Він заявив ся іменем Кола польского за удержавненем і обговорював теперішну адмінїстрацию зелїзниць державних та підносив єї хиби і недостатки. Відтак забрав голос мінїстер зелїзниць Врба та вказував на конечність удержавненя зелїзниць і відпер закиди зроблені зелїзничій адмінїстрациї пос. Колїшером. — При кінци засїданя палата передала закон, яким поручає ся правительству управильнити торговельні відносини з Болгариєю і Мехиком, економічній комісиї без першого читаня. На тім перервано наради і назначено слїдуюче засїданє на нинї пополудни.

Заграничне положенє з приводу сербско-австрийского спору — як доносять послїдні телеґрами — значно поправили ся і єсть надія на удержанє мира. Заповіджений попередно на суботу, а відтак на второк остаточний крок посла Форґача в Білгородї відложено і послїдує він імовірно аж з кінцем місяця. То пересунене стоїть в звязи з заходами держав, стремлячими до мирного полагодженя спору. За почином Францїї держави зажадали від Австриї, аби відповідь на послїдну ноту Сербії відложено на якийсь час, аби держави могли ще тимчасом виступити в Білгородї з своїми предложенями.

Про полїтичне положенє подає бюро кореспонденцийне з Білгорода такі вісти: Напруженє, з яким в державних кругах дожидано нової австро-угорскої ноти, майже зовсїм минуло в наслїдок численних вістий заграничних часописий о близькім приязнім виступленю держав в Білгородї. Всякі побоюваня безпосередних енерґічних кроків Австро-Угорщини зникли, а на їх місце прийшло велике довірє в посередництво держав. В Білгородї відчуто тепер знов довірє і заявлено, що Сербія все займала становище, що в справі босаньскій має переговорювати з европейскими державами а не тілько з Австро-Угорщиною. Сербія кілька разів заявляла, а також тепер стоїть непохитно при тій засадї, що лише держави мають право управильнити босаньску справу. Отже після того очивидна річ, що Сербія піддасть ся такій ухвалї без застережень, бо Сербія не сумнїває ся, що европейска конференция розвяже босаньску справу лише в такий спосіб, як того вимагає з одної сторони справедливість, а з другої сторони постарано би ся в Европі сотворити нове положенє, котре не лише хвилево, але на довгий час запевнило би европейский мир. Заява вимушена силою на Сербії не мала би для Австро-Угорщини нї для Европи практичної вартости. Не розходить ся о хвилеву полїтику, але о усуненє безнастанної небезпечности, грозячої европейскому мирови. Така небезпечність єсть в намірі розвязаня босаньскої справи без увзглядненя жизненних інтересів сербского народа. Позаяк також Сербія щиро і честно бажає мира, длятого іде за радою, яка дасть ся погодити з достоіньством самостійної держави, в повнім довіря пересьвідченю, що держави перед удїленем таких рад порозуміли ся що до розвязаня босаньскої справи. Внаслїдок такого поведеня відпаде для Сербії конечність входити тепер з приводу босаньскої справи в які-небудь безпосередні переговори з Австро-Угорщиною, а тим самим буде усунена найбільша небезпечність, грозяча мирови.

Після донесень париского Figar-a, а також після приватних вістий Франция, Анґлїя і Росия порозумівали ся взаїмно в справі висланя ноти до Сербії з доманганєм, щоби она

---

12)

Ясновидїнє

і що з тим вяже ся.

Написав К. Вербин.

(Дальше).

Попереду пізнали ми під назвою медий ріжного рода ясновидів, котрі ніби то посередничать межи видимим а невидимим сьвітом; тут згадаємо ще про тих, котрі виступають часто в театрах ріжнородностий, або показують свою штуку в приватних кругах в той спосіб, що вгадують гадки других осіб, котрі в сїм случаю називають ся також медиями. Ясновида, що вгадує чиїсь гадки, каже або виписувати собі якісь питаня на карточках, або робить то, що якесь медиюм собі подумало, значить ся, виконує єго гадку, або вгадує, де сховано якісь предмети і т. п. Якраз тепер виступає того рода ясновида у Відни, якийсь Італїянець, Ернесто Беллїнї; сими днями показував він свою штуку перед архікнязями і иншими високими достойниками, а віденьскі ґазети не можуть досить нахвалити ся того артиста.

Якого то рода продукциї, які показує Беллїнї, можна пізнати з отсих кількох примірів:

Один пан подумав собі, щоби Беллїнї вийняв з кишенї якогось гостя, котрий був на сали, якийсь льос, котрий той мав схований в своїм портфелю, та щоби заніс єго якійсь панї, що сидїла на кінци сьвітлицї. Друге медиюм знов так собі подумало: Нехай Беллїнї із всїх гостий, які суть в салї, вибере чотирох панів і нехай виведе їх на підвисшенє та уставить в рядї; відтак нехай у якоїсь пятої особи вийме ножик з кишенї і поставить єго перед ноги другого пана з лївого боку в тім рядї. Беллїнї вгадав одну й другу гадку, бо виконав єї в той спосіб, що ішов напоред а за ним поступало медиюм, котре він держав за руку. Гадки того медиюм ніби переходили на Беллїнї'го і він їх очевидно вгадав, коли виконав. Але чи був би він тоті гадки, замість їх виконувати, висказав словами? — се пише питанє, і ми переконані, що він не доказав би такої штуки, бо у виконуваню чиєсь гадки єсть всетаки можлива поміч когось третого, підчас коли у висказаню гадки, яку собі хтось подумає, така поміч єсть просто неможлива.

Але припустім, що такий Беллїнї, як і подібні єму инші ясновиди відгадують гадки в повисший спосіб без нїчиєї помочи — бо прецї трудно припустити, щоби підчас продукциї перед архікнязями і иншими високими достойниками в приватнім домі знайшов ся хтось, хто би такому, в сїм случаю дурисьвітови, помагав — то як би се могло дїяти ся? Кажуть, що найзнаменитші віденьскі учені займали ся штукою Беллїнї'го, але не можуть знайти на неї поясненя. Підчас єго продукций серце й живчик Беллїнї'го зачинають незвичайно скоро бити ся а лїкарі мали сконстатувати у него по скінченю продукциї аж 200 до 250 замість звичайних 78 ударів живчика на мінуту, з чого виходило би, що Беллїнї показував свою штуку у великій горячцї. Кажуть отже, що ся штука Беллїнї'го зовсїм не опирає ся на ясновидїню; єсть то просто лиш фізичне враженє, котре Беллїньому каже (?) виразно, що дїє ся в мозку другого чоловіка. Ба, але щоби то враженє відчути, треба бути відповідно до того приготовленим. Беллїнї'го, кажуть, вже сама природа знадобила так делїкатним відчуванєм всїляких вражінь, що він може іти за духовими проявами і добувати ся до найтайнїйших крийовок духа і серця. В такім поясненю, як отсе, єсть хиба лиш великих слів велика сила. Иншими словами значило би то, що Беллїнї взявши своє медиюм за руку, тратить ніби свою власну силу мисленя а гадки єго медиюма переносять ся тодї на него і він під таким впливом дїлає то, що другий мислить. Тим то й пояснюють, що перші проби представлень передпубликою не удають ся, бо дотичні медиї не досить сильно викликують в собі дотичні гадки, а внаслїдок того не можуть они переходити на ясновиду, або думають о особах, котрих нема в сали або наконець первістні їх гадки призначені до продукциї перемішують ся з другими і тратять на силї: медиюм и. пр. замість держати ся первістної своєї гадки, котру має ясновида вгадувати, думає лиш о тім, як він то робить, що вгадує.

Остаточно чи такий ясновида сяк чи так вгадує гадки, се єсть єго штука, котра єго живить і длятого мусить для других позістати тайною. Як би неоден такий артист не мав в тім інтересу і виказав отверто, як він то робить, то певно всї би переконали ся, що то хоч

шукала порозуміня з Австро-Угорщиною, яке по думці тамтих держав є конечне. В тих змаганях попирає ті держави горячо Німеччина. Сподівають ся, що сей крок доведе до пожаданого успіху, тим більше, що Росиї удало ся найти стилізацию, яка не нарушує амбіциї сербского народу, а заразом вдоволяє Австро-Угорщину.

Також австро-угорский посол в Парижи бар. Кевенгільлер переговорював з міністром заграничних справ Пішоном в справі конференциї.

Франция має віднести ся до держав, щоби узнали прилучене Босни і Герцеґовини яко річ доконану з огляду на угоду з Туреччиною, після чого Австро-Угорщина на певно згодить ся на конференцию, на якій виключена була би всяка розправа над анексиєю і областними домаганями Сербії.

Воєвничий настрій, який панує в Білгороді, не уділяє ся решті людности Сербії внутр краю. Перед одним дописувателем заявили сербскі селяни, що було би добре, колиб Австро-Угорщина закуповала Сербію, бо тоді під пановане цісаря мали би они ту свободу і спокій, який мають Босанці.

Новинки.

Львів, дня 22-го марта 1909

— З черновецкого університету. В сім літнім півроцї вписало ся на університеті в Чернівцях всїх разом 866 слухачів (попередного півроку було 744) З того було на богословскім виділі 108 звичайних, а 7 надзв. слухачів; на правничім виділі було 488 звичайних слухачів, 20 надзвич., а 5 госпітантов; на фільософічнім виділі було 288 слухачів, з того 123 звич. слухачів, 6 слухачок звич, 53 надзв. слух.. 54 надзв. слухачок і 2 госпітантки.

— Репертуар руского театру у Львові. (Саля „Яд Харузім“. Початок точно о 7 год. вечером). Білети продає раньше Книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

Ві второк, дня 23 с. м. „Чумаки“, комедия в 4 діях Карпенка Карого.

В середу, дня 24 с. м. „Мари“, родинна драма в 3 діях І. Ібсена.

В четвер, 25 с. м „Арсен Яворенко“ (На громадскій роботї), штука в 4 діях зі співами Б. Грінченка.

В суботу, 26 с. м. (відновлене) „Барон циганів“, оперета в 3 діях Штравса.

В неділю, 27 с. м. по пол. о год. 3 по знижених цїнах „Маруся Богуславка“, істор. карт. в 5 діях зі співами М. Старицкого;

— вечер о $7^1/_2$ „20 днів тюрми“, фарса.

— Концерт на дохід Тов. „Народ. Лїчниця“ у Львові, відбуде ся під покровительством Є. Е. Впреосв. Митрополита Андрея гр. Шептицкого в четвер, дня 25. марта у великій сали „Народного Дому“, при співучасти оперової співачки Вп. Ірини Сологубівної, Вп. Олени Ядцишиївної, Вп. Богдана Бережницкого і хорів питомців гр. кат. дух. семінариї і учеників акад. ґімназиї. В проґраму входять добірні твори релиґійного і клясичного характеру, між иншими нечуваний доси у Львові твір Рихарда Ваґнера: „Тайна вечера“. (Das Liebesmahl). Докладна проґрама буде оголошена окремими оповістками. Початок точно о годині 7·30 вечером. З огляду на добродійну цїль концерту, з котрого дохід має причинити ся на удержане такої гуманітарної институциї як „Народна Лїчниця“, котра через пять лїт свого єствованя подала в тисяч-тисячів випадках безплатну поміч в недузї і отерла неодну гірку слезу між найбіднїйшою верствою нашого народа, має устроюючий комітет надію, що Публика підопре єї змаганя і явить ся численно на сім концертї. Білети продають ся вже від тепер в книгарни Наук. Тов. імени Шевченка, Ринок ч. 10.

— Успокоюючі вісти. По послідних непокоячих чутках о грозячій війні настало тепер значне успокоєне і з ріжних сторін надходять тепер вісти, що до війни не прийде і що цїле непорозуміне межи Австро-Угорщиною буде мирно залагоджене. Найбільше успокоєне принесла вість подана а подана з доброго жерела угорским бюром кореспонденцийним, після котрої Є. В. Цісар сказав, що не уважає війни за щось такого, чого не далось би оминути, і що сї слова Монарха в Білградї велике успокоєне. Також з Парижа, Берлина і Відня надходять успокоюючі вісти. Вість, що до війни не прийде, викликала оногди на віденьскій біржи незвичайну звишку. Так підскочили кредити з курсу 612 на 620 кор. Так само пішла в гору угорска і австрийска рента та бони касові. — В який спосіб ширять ся непокоячі вісти, нехай послужить доказом хоч би отся чутка, яку ще в суботу і в неділю передавали собі люди у Львові на Личакові. Після тої чутки мав син о. Яримовича, пароха церкви св. Петра і Павла у Львові, однорічний охотник, котрий служить тепер в Босні, згинути від кулі на сербскій граници. Чутка ся показала ся неправдивою, бо о. Яримович ще в пятницю дістав лист від сина.

— Пригоди на зелїзници. Зворотник Андрій Клок дістав ся оногди при пересуваню возів під колеса машини. Машиніст добачивши лежачого на землї чоловіка, хотів здержати машину, але вже було за пізно; Клок дістав ся під колеса, котрі в страшний спосіб покалїчили єму голову. Поготівля ратункова подавши нещасливому першу поміч, відставила єго в безнадійнім станї до шпиталю. — З Черновець доносять: Дня 17 с. м. на просторі межи стацилми Чернівцї а Черепківцї мало ще не прийшло до катастрофи. Банмайстер Бляшке вибрав ся був з кількома секцийними робітниками дрезиною на шлях, коли якраз з противної сторони над'їхав поїзд тяговий. Робітники мали на стілько притомности, що повіскакували з дрезини. То само хотів зробити і Бляшке, але скочив так нещасливо, що колеса дрезини перейшли по нїм і покалїчили єго досить значно. Щастя було, що машиніст надходячого поїзду добачив ту пригоду і здержав поїзд ледви вже на чотири метря від місця пригоди.

— Дрібні вісти. Доповняючий вибір одного посла на сойм з більшої посїлости округа новосанчівского розписаний на день 23 цьвітня. — Коло Радимна завалив ся міст на Сянї, при чім однак нїхто з людий не потерпів. Комунікация з Кракївцем, Михайлівкою, Сосницею і иншими селами перервана. На місце катастрофи приїхали інжинїри з Перемишля і Ярослава.— Розправа карна против М. Січиньского відрочена. — В Журавнї невислїджені доси злодії обікрали тамошний уряд громадский, забравши по розбитю вертгаймівскої каси 30.468 корон пінними паперами, готівкою і книжочками гал. каси ощадности. Здогад, мов би крадежі допустив ся вломник Душиньский, що втік з криміналу у Вісьничу коло Кракова, єсть безосновний, позаяк той Душиньский не втік.— В Перемишли на двірци займив ся ваґон з мукою,

---

і свого рода штука, то все таки не така, до котрої треба аж якоїсь надприродної сили, може духів з тамтого сьвіта. Свого часу показував в Льондонї подібну штуку відгадуваня гадок якийсь Цанціґ (бодай чи не Жид) зі своєю жінкою а льондоньска публика не могла надивувати ся єго штуцї. Тілько було й бесїди в Льондонї, що про Цанціґа. Та й король Едвард був на єго представленю і похвалив єго а льондоньский спірітист Вільям Стід (Stead) просто одушевляв ся ясновидінєм Цанціґа. Тимчасом знайшов ся другий Жид, котрий зрадив Цанціґа. В одній з льондоньских ґазет появило ся тоді таке поясненє:

Штука Цанціґа не єсть ніяким ясновидінєм; она вимагає лиш довгої науки і великої вправи памяти. Насамперед треба вивчити ся запамятати собі при кождій букві азбуки єї порядкове число, отже н. пр. в латиньскій азбуцї при І число 9, при М—13 або при Т—20 Дальше треба вивчити ся на память певну скількість слів і речень, котрі означають букви числа. Суть то звичайно короткі слова як н. пр. Іди! Ходи! Гляди! З таких і тим подібних слів укладають ся реченя а ясновида чуючи їх в тім порядку, в якім они слїдують, відчитує з них дотичні слова. Припустім, що перше з повисших трох слів означає букву „н“, друге букву „і“ а трете „ж“, то всї ті три слова зложились би для ясновида на слово „ніж“. Річ зовсім ясна, що в такім случаю ясновида мусить мати якогось помічника, котрий на єго штуцї розуміє ся так само знаменито як і він Той помічник то єго — медиюм, про котре однак публика не сьміє нічого знати.

Того рода ясновидам стає дуже в пригодї також та обставина, що н. пр. при відшукуваню і вгадуваню схованих предметів розходить ся звичайно лиш о кілька загально уживаних і знаних як н. пр. годинник, ножик, шпилька, брошка і длятого ясновида знає вже наперед, які більше менше предмети буде мусїв вгадувати Длятого він вже наперед умовить ся зі своїм медиюм, що дотичні предмети мають бути означені лиш такими а такими початковими буквами. Внаслїдок того до вгадуваня в той спосіб гадок не потреба навіть богато слів; вистане яких двайцять вісім до трийцять, коротких речень, щоби вплести в них потрібні для ясновида слова і можна в той спосіб дати одно коротке представлене.

Подібно маєсь річ і з вгадуванєм гадок при помочи виписуваня їх на карточках. Се може навіть ще лекший спосіб як тамтой, бо вимагає не напруженя памяти лиш зручности в пальцях. Ясновида або має вже в кишени або каже зручно подати собі о одну карточку більше, як роздав їх між публику і даючи відповідь на свою картку, читає тимчасом питане на чужій карті а відтак дає відповідь на неї, читаючи вже трету карточку і т. д. аж на конець заговорює зручно здивовану і обаламучену публику.

Наконець треба тут ще згадати про фотоґрафоване духів і гадок, бо і се вяже ся також з ясновидінєм і єсть найновійшим проявом спіритизму. Фотоґрафоване. духів єсть, о скілько знаємо, анґлїйским винаходом а фотоґрафоване гадок винайшов француский майор Дарже (Darget). Французскі і анґлїйскі спірітисти, видко, доповняють ся взаїмно.

Про фотоґрафоване духів розповідає згаданий вже повисше Стід. Він знав якогось фотоґрафа, чоловіка дуже старого і не конче образованого але ясновидющого, котрому удало ся духів фотоґрафувати. Було то підчас війни Анґлїйцїв з Бурами. Стід був тоді у згаданого фотоґрафа і розмавляв з ним, коли нараз явив ся якийсь дух і фотоґраф поставовив єго відфотоґрафувати. Стід казав тоді фотоґрафови, щоби він ще спитав духа, як він називає ся. Дух відповів тоді, що єму на імя Піт (Петро) Бота. Коли фотоґраф зробив відтак фотоґрафію, показав ся на нїй портрет чоловіка високого росту, з довгою бородою і мязистою будовою тїла, подабаючого на якогось Бура з полудневої Африки або на росийского „мужика“. Стід сховав собі ту фотоґрафію. Коли опісля по закінченю анґлїйско бурскої війни бурский ґенерал Бота приїхав до Льондону, післав єму Стід ту фотоґрафію. На другий день явив ся у Стіда секретар ґенерала і зачав допитувати ся, звідки він дістав згадану фотоґрафію. Стід тоді розповів єму, як було, але секретар лиш покивав недовірчиво головою і сказав: Скажіть правду! Яким способом роздобули ви собі сю фотоґрафію. Стід повторив єму ще раз свою історию але й здивований спитав секретаря, чому він так дуже допитує ся. — Бо то бачите, фотоґрафія мого близького свояка. Єго образ висить у мене дома на стінї. — Дійстно? — спитав Стід; — а він вже не жиє? — Нї, то був перший комадант Бурів і погиб підчас облоги міста Кімберле. — Якже він називав ся? — Петро Іван Бота; але ми єго кликали лиш коротко Піт Бота.

(Конець буде).

але сторожа пожарна огонь загасила. — Др. Єж доносить, що він не спричинив арештованя бувшого посесора Поляка в Станиславові.

— **Де купувати церковні річи?** Свого часу писали ми, що у нас заложено велику руску торговлю „Доставу“, котра займає ся продажию всяких церковних утварий. Давнійше вело ся у нас таке, що ті річи продавали всїлякі чужинцї навіть нехрести. Розуміє ся, тим людем не залежало нїчо на добрі руских громад або на красї руских церков: они продавали і реклямували лихі товари, що зразу нїби сьвітили, але зараз опісля чорнїли і псували ся, брали за те грубі гроші, і кепкуючи з нас в души, набивали нашим добром свої кишенї. Так вело ся довгі лїта. Але ось недавно погадали собі деякі наші щирі люди: „Так не повинно бути, щоби всяка чужина а то й нехрести пхали ся навіть до наших церков і їх кривдили; заложім самі таку торговлю, даваймо від тепер нашим церквам добрі і гарні утварі, не зарабляймо нїчого, а за те даваймо їх по дешевих цїнах, а коли й вийде який невеликий зиск, то віддаймо его на ті бідні церкви, що не в силї собі нїчого справити“. І зібрав ся кружок сьвящеників, та сьвітских щирих людий і братств, та заложили перед пару роками таку торговлю в Станиславові, що зове ся „Достава“, — а ось на сьв. Михайла отворили другий великий склад „Достави“ у Львові.

Ми заходили нераз до львівского складу, що містить ся при ул. Руcкій ч. 20 в тій камениці де є „Днїстер“ і оглядаючи ріжні церковні утварі, які там продають ся, не могли просто надивити ся на ті краси. І богато чужих людий, переходячи туди улицею, стає перед величезними вікнами склепу і подивляє ті образи і всякі утвари, та говорить: звідки они взяли такі гарні річи! Ба, наші Русини пишуть сюди аж з Америки по церковні прибори, бо кажуть, що й там таких не найде.

Позаяк богато наших людий не знає ще добре про сю руску церковну торговлю, тому й звертаємо на неї вашу увагу. Бачите, тепер іде страстний тиждень, а відтак пійде Великдень, Зелені сьвята і т. д. Наші церковні братства або й побожні люди схотять купити не одно до своїх церков. Найжеж не звертають ся нїкуди з сими орудками, лиш до нашої рускої „Достави“. Там можуть дістати гарні фелони, чаші, ріжні хрести, лїхтарі, сьвічники, тацки, патерицї, кивоти, плащеницї, образи, цьвіти і всякі другі прибори. А все гарне і далеко дешевше як де инде. Що більше: позаяк наші люди не мають по хатах гарних сьв. образів і купували по ярмарках гидкі і чужі річи, спровадила львівска „Достава“ красні і дешеві образи осібно для селян і міщан. Ідїть і переконайте ся, які они гарні і дешеві.

Вкінци перестерігаємо вас, добрі люди, перед ріжними шпекулянтами волокитами, що товчуть ся нераз по селах, продаючи церковні прибори. Они збирають звичайно з міст гірші і злежалі річи, відчищують їх по трохи, щоби зверха сьвітили, а відтак обдурюють наших людий по селах всякими прелестними словами, якими так гладко уміють промавляти. — Також перестерігаємо вас і перед чужими торговлями, що підходять в ріжний спосіб наших людий. Дайте собі вже раз з чужинцями спокій; ідїть від тепер лиш до нашої рускої „Достави“ і там полагоджуйте свої церковні орудки. Комуж не наручно іти або їхати, най лиш вишле туди письмо і гроші, а все пришлють ему почтою. Щоби пригадувати вам, добрі люди, адресу „Достави“, будемо від тепер поміщувати в нашій часописи що тижня коротке еї оголошене. — „Свій до свого“!

Наука, штука і лїтература.

— **Учителя ч. 3 і 4** за місяць лютий містить в собі: К. Ф. Меєр: Гарунові сини (стих). — Іван Раковский: Таємниця житя (Дальше). — Іван Юцишин: Статя, в якій мало говорить ся, а більше чекаєть ся на гадку читача (Конець). — Др. І. Демянчук: Звірцева лекция ґеоґрафії. — В. П.: З історії военної штуки (Дальше). — Др. І. Демянчук: Землетрясене в старинї. — О. Л. Нові оповіданя М. Яцкова. (Критична оцїнка). — З часописий і журналів. — Звіт комітету будови „Руского Товариства Педаґоґічного“.

— **Господар і Промисловець**, орґан „Краевого Союза господарско молочарского в Стрию“ (виходить кождого 5 і 20 в місяци; річна передплата 2 К) ч. 5 містить в собі:

Урядові вісти. — Цукор для пчіл. — Др. Ев. Олесницкий: Полїтика торговельна а інтереси рільництва. — О. Стефан Онишкевич: Чи комасация для хлопа користна? — Ник. Гошовский: Хлїборобам-пасїчникам під розвагу на місяць марець. — Ю. Дуткевич: Пчола а сьвіт ростинний. — Ю. Д. Заяць а садовина. — Про молочарскі забобони. — Вісти торговельні.

Телеграми.

Сераєво 22 марта. Доносять тут, що военна управа в Сербії розпустила резервістів першого покликаня а покликала на вправи друге покликане. Видять в тім доказ, що Сербія хоче звискати час аж до евентуального вибуху военних кроків на то, щоби вюобразувати дальші войска і доповнити узброєня.

Берлин 22 марта. До „Berl. Tagbl.“ доносять з Петербурга: Вчерашна рада мінїстрів відбула ся в царскім селї під проводом царя і заявила ся в тім дусї, що треба видати всякі зарядженя в цїли недопущеня до війни. Мінїстер справ заграничних зазначив, що на случай вибуху війни рівновага европейска була би сейчас захитана, а в наслїдок того держави мали би легку причину до чинного виступленя. Мінїстер скарбу заявив, що Росия ледви що зачала лїчити ся з великих страт фінансових, а війна зруйнувала би всї змаганя з послїдних лїт. Мінїстер війни був тої гадки, що армія росийска єсть в дорозї до реорґанїзациї і не була би тепер готова до війни. Наконець постановлено дати Сербії ясно до зрозуміня, що повинна проявляти більшу охоту до удержаня мира.

Софія 22 марта. Від вчера прибувають тут у великім числї сербскі робітники, між тими богато дезертирів войскових. Часописи доносять, що пограничні сторони є повні сербских дезертирів.

Петербург 22 марта. Бувший мінїстер комунїкаций кн. Хилков помер нагло.

Рим 22 марта. Приїхав тут турецкий мінїстер для справ заграничних Ріфаат.

Константинополь 22 марта. „Танін“ доносить: Вояки двох баталїонів в Янїнї, котрі служать вже по 6 до 8 лїт, зажадали увільненя від служби зі взгляду на нужду своїх родин. Мінїстер війни приказав ужити збройної сили на случай, коли би ворохобники не успокоїли ся. По убитю одного а зраненю 9 ворохобники піддали ся.

Константинополь 22 марта. Офіцири маринарки і урядники поставлені до диспозициї, відбули збори, на котрих ухвалено протест против великого везира і мінїстра маринарки. Подібний рух зазначує ся також в кількох инших сторонах.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·48, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·45, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишлян, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·15 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·06 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).